

Сьогодні в Україні сформувалося кілька основних методів правомірної оптимізації. По-перше, це використання механізму перерозподілу доходів через фізичних осіб-підприємців (ФОП), які перебувають на спрощеній системі оподаткування. У цій моделі прибуток компанії спрямовується на оплату послуг ФОП, що дозволяє суттєво зменшити базу оподаткування податком на прибуток для підприємств на загальній системі. Ця практика набула особливого поширення в IT-секторі, де відбувається залучення фахівців як незалежних контрагентів-платників єдиного податку.

По-друге, поширеним методом є реєстрація бізнесу за кордоном, що передбачає акумулювання прибутку в юрисдикціях із більш сприятливим кліматом (так звані «офшори»). Власник вибудовує ланцюг контрольованих операцій, щоб змістити центр прибутку в зону з низькою або нульовою ставкою податку. Проте варто зауважити, що цей шлях стає дедалі ризикованішим. Державна податкова служба України посилює контроль за трансфертним ціноутворенням, що може призвести до значних донарахувань [2]. Реєстрація бізнесу за кордоном приваблює підприємців не лише низькими ставками, а й спрощеним обліком. Наприклад, у європейських офшорних юрисдикціях вимоги до бухгалтерії мінімальні, хоча обов'язковим залишається щорічний аудит [3]. Глобальна тенденція боротьби з деофшоризацією, яку підтримують МВФ та центральні банки, поступово звужує можливості для використання таких схем.

Важливим інструментом оптимізації є система податкових пільг. Згідно з Податковим кодексом України, вони можуть реалізуватися через податкові вирахування (знижки), зменшення вже нарахованих зобов'язань, застосування знижених ставок або повне звільнення від платежів на певний період (податкові канікули) [1]. Знижки поділяються на лімітовані та нелімітовані, залежно від обсягу витрат, що можуть бути враховані. Також бізнес може застосовувати механізми відстрочки платежів, наприклад, через податковий кредит. Важливо пам'ятати, що використання пільг є правом, а не обов'язком платника (за винятком ПДВ), і невикористані пільги не підлягають перенесенню на майбутні періоди чи відшкодуванню.

Додатковими методами управління податковим навантаженням є делегування обов'язків та об'єктне регулювання. Делегування передбачає передачу функцій зі сплати основних податків спеціалізованим структурам для мінімізації ризиків та оптимізації прибутку. Об'єктне регулювання полягає у виведенні певних операцій з-під оподаткування без шкоди для основної господарської діяльності. Крім того, слід зазначити про метод відстрочки платежу, який дозволяє

синхронізувати момент сплати податку з моментом фактичного отримання доходу або виникнення об'єкта оподаткування.

Підсумовуючи вищевикладене, можна констатувати, що комплексний підхід до податкової оптимізації має поєднуватися зі стратегічними цілями держави. Збільшення бюджетних надходжень повинно відбуватися не через податкове навантаження на існуючих платників податків, а шляхом розширення їхньої кількості та підвищення прозорості адміністрування. Ключовим аспектом ефективного функціонування податкової системи є чітке розмежування між легальною оптимізацією та протиправним ухиленням від сплати податків. Оптимізація оподаткування – це виключно законний процес використання платником можливостей, наданих державою (пільги, спеціальні режими, канікули), натомість будь-які спроби маніпуляції звітністю чи приховування доходів виходять за межі оптимізації оподаткування та повинні мати наслідком притягнення до юридичної відповідальності. Оптимізація оподаткування в Україні є необхідною умовою для підтримки конкурентоспроможності бізнесу та стимулювання інвестицій.

Література:

1. Податковий кодекс України: Закон, Кодекс від 02.12.2010 р. № 2755-VI. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2755-17#Text>.
2. Державна податкова служба України. Офіційний портал. URL: <https://tax.gov.ua/>.
3. Шелудько В.М. Фінансовий ринок. Навчальний посібник. Київ. Знання – Прес, 2007. 535с.